

[Aksel Larsen.]

ind på det, jeg fremdrog i min første tale under denne debat, nemlig at vel er bankernes valutabalance med udlandet forbedret, således at der nu er et tilgodehavende på ca. 500 mill. kr., men at regeringen har ladet staten overtage ca. 500 mill. kr. af nationalbankens valutagæld. Det er penge, som staten nu skylder til udlandet, men de går ikke ind i bankernes valutabalance, og jeg synes ærligt talt, at den højtærede finansminister skylder tinget en forklaring på, hvorfor han har fortiet dette i sin optimistiske redegørelse for vor valutastilling.

Statsministeren talte om den beklagelige økonomiske nedgang i det, han kalder den frie verden, hvormed han mener den kapitalistiske verden. Han siger, at der i hele den frie verden er sket en svækkelse af den internationale højkonjunktur, og han konstaterer, at der over hele den frie verden er sket en stærk nedgang bl. a. i produktionen af tekstil- og konfektionsvarer. Ja, jeg takker for denne erkendelse af rigtigheden af, hvad jeg har sagt i min tale her: at i den kapitalistiske verden går det tilbage, nedad med befolkningens levevilkår, nedad med produktionen, medens det i den socialistiske verden ubestrideligt går fremad i rivende tempo.

I forbindelse med dette kommer ministeren lige til at nævne Pariser-femårsplanen, som også finansministeren har talt en del om. Nu har jeg ikke noget imod, at finansministeren beskæftiger sig med den — det hører vel nok under ham —, men jeg ønsker at notere, at til trods for at jeg udtrykkelig fremdrog den berømte eller berygtede Pariser-femårsplan om en produktionsforøgelse i Vesteuropa på 25 pct. i løbet af 5 år i forbindelse med min tale til udenrigsministeren, som jo er den, der var i Paris og besluttede denne femårsplan, som han senere har forsvaret her i tinget, har udenrigsministeren følt en let forklarlig trang til at tie stille om sagen her. Ja, det er forklarligt, fordi det er gået stik modsat af, hvad man besluttede i Paris, og hvad den højtærede udenrigsminister her i tinget pralende forkyndte ville ske. Produktionen er ikke blevet forøget; den er gået ned, stedvis endda ganske betydeligt. Finansministeren siger nu, at meningen ikke var, at produktionen i alle lande skulle forøges med 25 pct., men kun i nogle lande, og lader dermed skinne igennem, at der måske ingen produktions-

forøgelse skulle være i Danmark. Men det fremgik aldeles ikke hverken af, hvad man kunne læse i „Berlingske Tidende“, dengang den såkaldte femårsplan blev vedtaget, eller af, hvad udenrigsministeren sagde her i tinget. Men hvad siger så finansministeren? Han siger, at produktionsudviklingen jo desværre ikke er gået helt efter ønske. Efter ønske — nej! Der var jo ingen plan; det var kun et ønske, et stort opreklameret ønske, som man regnede med man kunne putte folk blå i øjnene med. Det eneste, der er gået frem, er rustningsproduktionen, men civilproduktionen er gået tilbage i en sådan grad, er der er tale om en samlet tilbagegang.

Så siger finansministeren — og jeg takker for den erkendelse —, at tilbagegangen til dels skyldes, at USA nægter at købe europæiske varer. Ja, men det er jo det, vi hele tiden har sagt. Medens man fra finansministerens og fra anden side her i tinget og i offentligheden har sagt, at USA ikke tænkte på andet, ikke bestilte andet end at hjælpe de stakkels fattige europæiske lande, viser det sig nu — og ministeren må erkende det —, at de gør det stik modsatte; at de ved deres handels- og afspærringspolitik bringer de europæiske lande i økonomiske vanskeligheder. Så er det selvfølgelig meget pænt, at man har anket overfor USA; men det bliver der jo ikke noget ud af, og jeg må ærligt talt sige, at vi finder det efterhånden nedværdigende, at så den ene og så den anden minister, sidst fiskeriministeren, rejser til USA for at holde nogle bønfaldende taler, om de dog ikke kunne tænke sig at købe lidt danske levnedsmidler derovre for at hjælpe os. Det er hårdkogte forretningsfolk derovre, de ved, hvad de gør, og før Danmark indstiller sig på at føre en selvstændig økonomisk politik og en selvstændig politik på udenrigshandelens område, før bliver vor økonomiske situation ikke bedre.

Statsministeren følte også trang til at sige et par ord om udenrigsministeren og erklærede, at det var hans faste overbevisning, at den nuværende udenrigsminister loyalt har ledet vor udenrigspolitik o. s. v. o. s. v. Ja, jeg kan ikke bestride, at det kan være statsministerens faste overbevisning, men jeg må erkende, at det er et meget beskedent og forsigtigt testimonium, der her gives udenrigsministeren: at statsministeren har denne overbevisning. Det var jo bedre, hvis statsministeren havde viden om